

CONCEPT - MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMEEN

1. Inleiding

De Consumentenautoriteit is sinds 31 december 2006 de toezichthouder voor delen van het consumentenrecht en opgericht in de Wet handhaving consumentenbescherming (hierna: Whc). De Consumentenautoriteit houdt toezicht op de naleving van de onderdelen a en b van de bijlage van de Whc. Naar aanleiding van praktijkervaringen van de Consumentenautoriteit onder andere op het gebied van de methoden van werving van consumenten voor producten of diensten, en debatten met de Tweede Kamer (Handelingen 2008-2009, nr. 81 pagina 6301-6303 en 6385 en Kamerstukken II 2008-2009, 24095, nr. 237) zijn de handhavinginstrumenten van de Consumentenautoriteit tegen het licht gehouden. Gebleken is dat uitbreiding van haar bevoegdheden de Consumentenautoriteit kan ondersteunen om met name in het beginstadium van constatering van een mogelijke overtreding preventief op te treden. Een onderzoekstraject en het uiteindelijk nemen van een besluit neemt enige tijd in beslag. De Consumentenautoriteit ontbeert op dit moment formele bevoegdheden waarmee sneller kan worden opgetreden tegen een vermoedelijke overtreding. Dit wetsvoorstel breidt daarom het handhavinginstrumentarium van de Consumentenautoriteit op een aantal punten uit en scherpt andere instrumenten aan. Door deze nieuwe bevoegdheden kan voorkomen worden dat een inbreuk wordt gecontinueerd en dat de schade voor consumenten onnodig groter wordt.

Concreet introduceert dit wetsvoorstel een bindende aanwijzingsbevoegdheid, een informatiebevoegdheid en een waarschuwingfunctie. Ook wordt de mogelijkheid gecreëerd aanvullende eisen te stellen aan een last onder dwangsom en uniformeert dit wetsvoorstel het maximale boetebedrag dat kan worden opgelegd bij overtreding van door de Consumentenautoriteit bestuursrechtelijk te handhaven bepalingen. Deze extra bevoegdheden zullen de Consumentenautoriteit in haar werk ondersteunen om effectief en adequaat haar taak te vervullen.

De extra handhavinginstrumenten worden ook toegekend aan de Stichting Autoriteit Financiële Markten (AFM) omdat de AFM voor een groot deel toezicht houdt op dezelfde bepalingen als de Consumentenautoriteit, maar dan beperkt tot financiële producten of diensten.

Met dit wetsvoorstel wordt vooruit gelopen op de wettelijke verplichte evaluatie van de Whc zoals bedoeld in artikel 10.2 van de Whc. Reden hiertoe is de urgentie van aanscherping van het instrumentarium van de Consumentenautoriteit zodat zij zoals hierboven reeds beschreven sneller kan optreden tegen overtreding van consumentenregels waarop zij toeziet op de naleving. De Tweede Kamer heeft bovendien ook de urgentie tot aanscherping van het instrumentarium van de Consumentenautoriteit voor het voetlicht gebracht. Tegelijkertijd is ervoor gekozen om het wetsvoorstel te beperken tot die onderdelen waarvan is gebleken dat zij een aanvulling zullen zijn op het huidige instrumentarium. De nieuwe bevoegdheden sluiten aan bij het duale stelsel van de Whc zoals deze op dit moment is vormgegeven.

In de evaluatie zoals bedoeld in artikel 10.2 van de Whc, zal specifiek onderzocht worden of de slagvaardigheid en efficiëntie van de handhaving door de Consumentenautoriteit verdere versterking behoeft. Daarbij zal worden bezien of de Whc ook op andere punten naast de door dit wetsvoorstel aangebrachte wijzigingen, aangepast dient te worden. In 2010 heeft reeds een verkorte evaluatie plaatsgevonden van de Whc. Dit onderzoek geeft een beeld van de eerste ervaringen van de Consumentenautoriteit met het duale handhavingstelsel. De hierboven genoemde algehele evaluatie op basis van artikel 10.2 van de Whc zal in de loop van 2011 aan de Staten-Generaal worden aangeboden.

2. Toezichtskader

Wanneer de Consumentenautoriteit besluit tot optreden tegen een collectieve inbreuk op het

consumentenrecht, wordt in het algemeen eerst een onderzoek gestart naar de feiten. Tegelijkertijd worden de feiten afgezet tegen de normen uit wet- en regelgeving die mogelijk zijn overtreden. Afhankelijk van de vraag of dit normen zijn uit onderdeel a of onderdeel b van de bijlage bij de Whc wordt er respectievelijk civielrechtelijk of bestuursrechtelijk gehandhaafd. In het eerste geval wordt een verzoekschriftprocedure bij het Gerechtshof Den Haag gevolgd. In het tweede geval wordt een rapport opgemaakt door de Afdeling Toezicht en een eventuele sanctiemaat voorgesteld door de Juridische Dienst. Vervolgens wordt daarover een besluit genomen door de Consumentenautoriteit waarbij zij één of meerdere van de tot haar te beschikking gestelde handhavingsbevoegdheden kan inzetten.

De Consumentenautoriteit heeft op grond van de Whc de volgende bestuursrechtelijke handhavingsbevoegdheden tot haar beschikking: last onder dwangsom, bestuurlijke boete, bevoegdheid tot openbaarmaking.

Daarnaast kan de Consumentenautoriteit informele instrumenten inzetten om naleving van consumentenregels te bevorderen. Hiertoe kan zij bijvoorbeeld een normoverdragend gesprek voeren. In het algemeen kan gezegd worden dat de Consumentenautoriteit eerst een “informeel handhavingstraject” start waarbij zij de overtreder door middel van een (informerend) gesprek tracht te bewegen de consumentenregels na te doen komen. Wanneer dit onvoldoende soulaas biedt, gaat zij in het algemeen over tot het formele toezichttraject dat bij bestuursrechtelijke handhaving uit kan monden in een besluit waarbij zij de overtreder één of meerdere van hiervoor genoemde bestuursrechtelijke sancties oplegt of in geval van civiel rechtelijke handhaving in een vonnis van de civiele rechter. Aan de behandeling van een civielrechtelijke verzoekschriftprocedure of het uitvaardigen van een bestuursrechtelijk besluit, gaan enkele maanden vooraf. Gedurende die tijd kan de overtreding doorgaan en kunnen consumenten schade leiden.

Verder kan de Consumentenautoriteit de toezegging inzetten.

Het wetsvoorstel geeft de Consumentenautoriteit en de AFM daar waar het financiële producten of diensten betreft, een aantal extra bevoegdheden naast de reeds bestaande instrumenten uit de Whc. Deze additionele bevoegdheden moeten het voor de genoemde toezichthouders mogelijk maken in een vroegtijdig stadium adequaat te reageren op (dreigende) overtredingen door marktpartijen. Op die manier wordt mogelijke schade voor consumenten in een eerder stadium voorkomen. Het inzetten van één van deze bevoegdheden sluit het inzetten van de reeds bestaande bevoegdheden, zoals hierboven beschreven, niet uit.

De nieuwe bevoegdheden worden hierna puntsgewijs behandeld.

3. Aanwijzingsbevoegdheid

Het doel waarvoor de aanwijzingsbevoegdheid wordt gebruikt, is het bewerkstelligen dat de ondernemer zich houdt aan de geldende regels genoemd in onderdeel b van de bijlage bij de Whc, of in het geval van de AFM, de onderdelen c en d van de bijlage bij de Whc. Deze toezichthouders kunnen een aanwijzing geven indien zij van oordeel zijn dat de betrokken ondernemer zich niet houdt aan de genoemde wetgeving. Zij kunnen de betrokken ondernemer verordeneren een bepaalde gedragslijn te volgen of na te laten teneinde aan de genoemde wettelijke bepalingen te voldoen.

Naast het attenderen van de betrokken ondernemer op de genoemde wet- en regelgeving kunnen de toezichthouders in de aanwijzingsbeschikking een op de betreffende ondernemer toegespitste precisering geven hoe de betrokken wettelijke norm moet worden nageleefd. Doel van deze precisering is de ondernemer door middel van een concrete gedragslijn snel en met enige pressie ertoe te bewegen zijn handelwijze in overeenstemming met de genoemde wettelijke bepalingen te laten zijn. De Consumentenautoriteit zou bijvoorbeeld in een aanwijzingsbeschikking kunnen bepalen dat een ondernemer tijdens een telefonisch verkoopgesprek de in de beschikking opgesomde informatie moet geven aan de consument. Deze bepalingen zijn afkomstig uit Titel 9A van boek 7 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: Wet verkoop op afstand) en worden in de aanwijzingsbeschikking toegespitst op de ondernemer in kwestie.

In de Memorie van Toelichting bij de vierde tranche van de Algemene wet bestuursrecht is de wetgever kort ingegaan op het instrument van de bindende aanwijzing. Uit deze toelichting volgt dat de bindende aanwijzing primair wordt gezien als een (preventieve) normconcretisering en geen bestuurlijke sanctie

is in de zin van de Awb. De aanwijzing kent een juridisch bindend karakter en is een beschikking in de zin van artikel 1:3 Awb. Derhalve dienen bij het voorbereiden, nemen en bekendmaken van een aanwijzingsbeschikking de bepalingen van hoofdstuk 3 en 4 van de Awb in acht te worden genomen. Bij het opleggen van de aanwijzing kunnen verplichtingen die uit de wet voortvloeien worden geconcretiseerd in de vorm van gedragsvoorschriften.

De aanwijzingsbevoegdheid is terug te vinden in meerdere wet- en regelgeving. Zo kent de AFM al een aanwijzingsbevoegdheid op basis van de Wet op het financieel toezicht (Wft) voor overtredingen genoemd in deze wet. De AFM heeft deze bevoegdheid echter niet voor onderdelen c en d van de bijlage van de Whc. Ook de Raad van Bestuur van de NMa kan op basis van de Elektriciteitswet 1998 een bindende aanwijzing opleggen. Daarnaast kent ook de Telecommunicatiewet een aanwijzingsbevoegdheid voor de OPTA.

Voor de Consumentenautoriteit en de AFM is de aanwijzing een belangrijke aanvulling op het huidige instrumentarium. De bindende aanwijzing is gericht op bevordering van de naleving van wettelijke voorschriften uit de verschillende onderdelen van de bijlage van de Whc en biedt daarom andere mogelijkheden dan de last onder dwangsom of de bestuurlijke boete. De last onder dwangsom is een herstelsanctie en de bestuurlijke boete een punitieve sanctie. Bij het opleggen van een last onder dwangsom is al formeel een overtreding geconstateerd. In de last worden dan de te nemen herstelmaatregelen nauwkeurig omschreven. Voor het geven van een aanwijzing is het niet noodzakelijk dat een overtreding definitief is vastgesteld. De toezichthouders kunnen, ook zonder dit vast te stellen, met een bindende aanwijzing aangeven wat in een concreet geval nodig is om aan de norm te voldoen. Gezien het feit dat de aanwijzing een bestuursrechtelijke maatregel is kunnen de toezichthouders alleen van de aanwijzing gebruik maken indien het een norm betreft die in de bestuursrechtelijk te handhaven onderdelen van de bijlage van de Whc staan.

Parallel aan het opleggen van een aanwijzing kunnen de toezichthouders ook hun andere instrumenten inzetten. Indien zij een overtreding van de wettelijke normen constateren, kunnen zij een onderzoekstraject starten dat kan uitmonden in een boete en/ of een last onder dwangsom.

De aanleiding om een aanwijzing te geven is ter beoordeling aan de toezichthouder. Doorgaans zal aan de aanwijzing een informele waarschuwing of mededeling, niet zijnde een besluit in de zin van de Awb, vooraf gaan. In het aanwijzingsbesluit dient de toezichthouder deugdelijk te motiveren waarom de aanwijzing wordt gegeven. Ter zekerstelling van de naleving van de bindende aanwijzing kan de Consumentenautoriteit een last onder dwangsom opleggen.

Bij niet-opvolging door de ondernemer van de aanwijzing kan de toezichthouder een vervolgactie instellen door bijvoorbeeld een onderzoekstraject te starten.

De aanwijzing kan openbaar worden gemaakt. De openbaarmaking van de aanwijzing werkt zowel corrigerend naar de ondernemer als informerend naar consumenten.

4. De informatiefunctie

Naast het belang van een effectieve handhaving van wet- en regelgeving is van belang dat consumenten weten wat hun rechten en plichten zijn bij het aangaan van transacties. De Consumentenautoriteit heeft daarom naast haar twee wettelijke taken, namelijk die van bevoegde autoriteit op de in de onderdelen a en b van de bijlage van de Whc genoemde consumentenregels en die van Europees verbindingsbureau, ook een buitenwettelijke informatietaak. Deze laatste taak houdt in dat de Consumentenautoriteit ondernemers en consumenten informeert over consumentenregels genoemd in onderdelen a en b van de bijlage van de Whc. Het goed informeren van consumenten over hun rechten en plichten draagt eraan bij dat consumenten in staat worden gesteld in vertrouwen, weloverwogen besluiten te nemen. Het verhoogt de weerbaarheid van consumenten. Goed geïnformeerde, bewuste consumenten houden ondernemers bij de les en kunnen bijdragen aan het voorkomen van inbreuken door ondernemers op de consumentenregels.

Gezien het belang van deze informerende taak van de Consumentenautoriteit wordt deze wettelijk verankerd (artikel 2.21 van het wetsvoorstel). In het jaarlijks verslag over de werkzaamheden van de Consumentenautoriteit (art. 2.10) zal eveneens op deze informerende taak worden ingegaan. De informatieverstrekking aan consumenten bestaat naast algemene informatie op bijvoorbeeld de website van ConsuWijzer ook uit de mogelijkheid van een individueel advies over de rechten en plichten van de consument in een concreet geval en een advies over de eventueel daarbij te volgen juridische vervolgstappen. De informatieverstrekking aan bedrijven beperkt zich tot de algemeen beschikbare informatie via de website van ConsuWijzer en de Consumentenautoriteit. In voorkomende gevallen bestaat wel de mogelijkheid dat de Consumentenautoriteit ondernemers informeert ten aanzien van nieuwe wetgeving.

5. Waarschuwingsfunctie

Naast de hierboven beschreven algemene voorlichtende taak kunnen zich situaties voordoen waarbij het noodzakelijk is consumenten snel en effectief te informeren, opdat verdere (financiële) schade voorkomen kan worden. Het is in de praktijk gebleken dat de bescherming van de belangen van consumenten in sommige gevallen vergt dat in een vroegtijdig stadium de Consumentenautoriteit consumenten in het algemeen waarschuwt over concrete schadeveroorzakende handelspraktijken. Onder omstandigheden is het dan noodzakelijk dat – om de consument naar behoren te informeren – de naam van een individuele ondernemer wordt genoemd. Enerzijds mag het niet zo zijn dat consumenten informatie wordt onthouden waardoor hun belangen ernstig worden geschaad, terwijl dat ook voorkómen kan worden. Anderzijds moet rekening worden gehouden met de belangen van de ondernemer in kwestie, die in de gelegenheid moet zijn rechtsmiddelen aan te wenden tegen het voornemen van de toezichthouder zijn naam publiekelijk te noemen. Te meer daar de ondernemer nog niet formeel is gesanctioneerd. Om die reden dient dergelijke informatieverstrekking alleen na een zorgvuldige belangenafweging te geschieden.

Om ook de belangen van de betrokken ondernemer te waarborgen dient de Consumentenautoriteit deze vooraf te informeren over haar voornemen consumenten te informeren over de volgens haar schadeveroorzakende handelspraktijken. Vervolgens dient de ondernemer in kwestie in de gelegenheid gesteld te worden zijn zienswijze te geven over het voornemen van de Consumentenautoriteit tot informatieverstrekking. In alle gevallen dient pas overgegaan worden tot het publiekelijk waarschuwen van consumenten als sprake is van een acuut en reëel risico op benadeling van consumenten, van aantoonbare economische schade voor de consument en van een redelijk vermoeden van overtreding. Voorts dient uit de informatie door de Consumentenautoriteit duidelijk kenbaar gemaakt te worden dat er nog geen sprake is van een rechtens vastgestelde overtreding. Ook aan de AFM wordt deze extra waarschuwingmogelijkheid geboden naast de al bestaande waarschuwingmogelijkheid nadat een overtreding is vastgesteld (art. 1:94 Wft).

De Staatssecretaris van Economische Zaken heeft op 10 maart 2008 door middel van een instructie de bevoegdheid aan de Consumentenautoriteit gegeven om consumenten- door het noemen van namen van ondernemers- te informeren over schadeveroorzakende handelspraktijken. Deze bevoegdheid wordt in artikel 2.22 van dit wetsvoorstel wettelijk verankerd.

6. Aanvullende mogelijkheden bij een last onder dwangsom

Indien de Consumentenautoriteit constateert dat een overtreding van onderdeel b van de bijlage van de Whc heeft plaatsgevonden, kan zij de overtreder een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete opleggen. De last onder dwangsom omschrijft de te nemen herstelmaatregelen. Bij het niet voldoen aan hetgeen in de last onder dwangsom is gesteld, wordt de dwangsom verbeurd. De ondernemer aan wie de last onder dwangsom is opgelegd, kan hiertegen in bezwaar en beroep. De Consumentenautoriteit moet op een effectieve manier kunnen controleren of de ondernemer zich houdt aan hetgeen is bepaald in de last onder dwangsom. Om de naleving van de last te kunnen controleren kan het in sommige gevallen wenselijk zijn naast de te nemen herstelmaatregelen in de last ook aanvullende maatregelen op te nemen. Deze aanvullende maatregelen maken deel uit van de last onder dwangsom en hiervoor geldt het reguliere traject van bezwaar en beroep.

Het is aan de Consumentenautoriteit en de AFM te beoordelen of het opleggen van aanvullende maatregelen in een specifiek geval noodzakelijk is. De herstelmaatregelen volgen uit de wettelijke voorschriften die zijn overtreden. De extra maatregel komt daar bovenop. Derhalve dient de aanvullende maatregel proportioneel te zijn: de toezichthouders kunnen de extra maatregel alleen dan opleggen als dit noodzakelijk is om de naleving van de last op effectieve en efficiënte wijze te kunnen controleren. De Consumentenautoriteit en de AFM creëren hiermee geen nieuwe wettelijke normen.

Indien bijvoorbeeld een ondernemer die via telefonische verkoop zijn diensten aanbiedt een last onder dwangsom door de Consumentenautoriteit opgelegd heeft gekregen, zou de Consumentenautoriteit in de last onder dwangsom de informatieverplichtingen kunnen opnemen waaraan de betrokken ondernemer zich voortaan dient te houden. Deze informatieverplichtingen volgen uit de Wet verkoop op afstand. Om te kunnen controleren of de ondernemer zich daadwerkelijk houdt aan de opgelegde last onder dwangsom, zou de Consumentenautoriteit aan de ondernemer een aanvullende maatregel kunnen opleggen, bijvoorbeeld om gedurende een bepaalde periode gebruik te maken van *voicelogs* om de verkoopgesprekken op te nemen. Deze *voicelogs* kunnen vervolgens de Consumentenautoriteit van dienst zijn bij het bepalen of de ondernemer zich aan de opgelegde last houdt.

7. Verhogen van de boetes

Bij de totstandkoming van de Whc is bepaald dat voor de handhaving van de normen uit onderdeel b van de bijlage bij de Whc gebruik kan worden gemaakt van een bestuurrechtelijke boete en/of een last onder dwangsom (art. 2.9). De boete bedraagt daarbij ten hoogste het bedrag van de vijfde categorie geldboete, bedoeld in artikel 23 van het Wetboek van Strafrecht (artikel 2.15, eerste lid). Op dit moment is dit €76.000.

Met de implementatie van de Richtlijn Oneerlijke handelspraktijken in het Burgerlijk Wetboek en het opnemen van de handhaving van deze wetgeving in de Whc (art. 8.8), is een tweede boetecategorie geschapen. Alle overtredingen van de wet oneerlijke handelspraktijken kunnen beboet worden tot een maximum van €450.000 (artikel 2.15, tweede lid).

Nu enige jaren ervaring is opgedaan met het handhaven van de Whc kan geconcludeerd worden dat overtredingen van de Whc die gesanctioneerd moeten worden op grond van artikel 2.15 eerste lid, niet per se minder ernstig van aard zijn dan overtredingen die gesanctioneerd worden op basis van artikel 2.15, tweede lid. Zo is bijvoorbeeld het niet vermelden van de identiteit van de handelaar en of het niet noemen van de bedenktijd bij telefonische verkoop, een niet minder ernstige overtreding dan bijvoorbeeld een misleidende advertentie. Een verschillend boeteregime voor overtredingen uit de Whc wordt dan ook niet langer wenselijk en verdedigbaar geacht. Daarnaast kunnen sommige overtredingen zowel als een oneerlijke handelspraktijk als een overtreding van een andere ‘onderdeel b- bepaling’ worden geclassificeerd, dat brengt de Consumentenautoriteit tot een keuze tussen de twee boeteregimes. Met deze wetwijziging wordt er voor gekozen de maximale boete voor bestuursrechtelijke overtredingen op grond van de Whc in alle gevallen op maximaal €450.000 te stellen. De Consumentenautoriteit en de AFM hebben de mogelijkheid door middel van hun boetebeleid te bepalen welke boete in welk gevallen gepast is.

Door het gelijkstellen van de twee boeteregimes ontstaat gelijkheid voor de sanctionering van overtredingen van de bestuursrechtelijk te handhaven normen welke zijn opgenomen in onderdeel b van de bijlage van de Whc. Verder past het verhogen van de boetes in het high trust beleid. Bij high trust beleid zetten toezichthouders hun middelen daar in, waar de kans op overtreding het hoogst is en treden zij hard op als de regels worden overtreden. Hierdoor kan met de inzet van minder middelen door de afschrikwekkende werking van hard optreden, toch een zelfde of zelfs beter nalevingsresultaat worden bereikt. Hierbij is een hoge spontane naleving onmisbaar. Door strengere sancties in het vooruitzicht te stellen kan spontane naleving worden gestimuleerd.

8. Bedrijfs effecten en administratieve lasten

Voor de Whc heeft ACTAL de gevolgen voor de administratieve lasten voor het bedrijfsleven als gevolg van de toezicht en de handhaving door de Consumentenautoriteit berekend. De kosten van ondernemers om de toezichthouders te informeren over de eigen organisatie vormen administratieve

lasten. Dit zal in geval van de Consumentenautoriteit alleen ad hoc tijdens een toezichtsonderzoek gebeuren – er wordt met dit wetsvoorstel geen generieke informatieverplichting aan alle ondernemers door de Consumentenautoriteit opgelegd.

In de Wet handhaving consumentenbescherming werden als administratieve lasten de onderzoeksbevoegdheden van de Consumentenautoriteit in kaart gebracht en gekwantificeerd als bevoegdheden die mogelijk administratieve lasten zouden opleveren. Met dit wetsvoorstel worden geen onderzoeksbevoegdheden in de zin van de Algemene wet bestuursrecht toegevoegd aan de reeds bestaande bevoegdheden van de Consumentenautoriteit.

Deze paragraaf wordt aangevuld na ommekomst van de Uitvoerings en Handhavingstoets door de Consumentenautoriteit.

9. Overleg en advisering

Deze paragraaf zal na ommekomst van de resultaten van de internetconsultatie en de Uitvoerings en Handhavingstoets door de Consumentenautoriteit worden geschreven.

10. Financiële consequenties

Er zullen geen extra personele middelen bij de Consumentenautoriteit of de AFM nodig zijn. De nieuwe wettelijke bevoegdheden worden toegevoegd aan de reeds bestaande bevoegdheden, De toezichthouders beschikken hiermee over een breder palet aan toezichts- en handhavinginstrumenten, zodat zij sneller in het belang van de consument kunnen optreden.

II. Artikelen

Artikelsgewijs (Artikel I)

Onderdeel A (artikel 2.7 WHC)

In artikel 2.7 wordt vermeld, welke bepalingen van paragraaf 3 ook van toepassing zijn m.b.t. het toezicht op de naleving van bepalingen, die niet bestuursrechtelijk worden gehandhaafd. De waarschuwingsbevoegdheid van de Consumentenautoriteit die in artikel 2.22 wordt toegekend, en de daarmee samenhangende voorlichtingstaak, opgenomen in artikel 2.21, hebben betrekking op alle regels waarvan de Consumentenautoriteit toezicht houdt op de naleving, en zijn dus aan artikel 2.7 toegevoegd.

Onderdelen B, C en G (artikelen 2.8, 2.9 en 2.23 WHC)

De in dit artikel neergelegde bevoegdheid tot het geven van een bindende aanwijzing is toegelicht onder punt 2 van het algemeen deel van deze toelichting.

Door de wijziging van artikel 2.9, tweede lid, wordt dat lid ook van toepassing op een dwangsom of bestuurlijke boete, die wordt opgelegd als gevolg van het niet-naleven van een bindende aanwijzing.

De bindende aanwijzing wordt ook opgenomen in artikel 2.23 dat handelt over het openbaar maken van beschikkingen krachtens de Whc.

Onderdeel D (artikel 2.10 Whc)

De in dit artikel neergelegde bevoegdheid tot het aan een last onder dwangsom verbinden van aanvullende voorschriften is toegelicht onder punt 5 van het algemeen deel van deze toelichting. Deze voorschriften maken deel uit van de last die wordt opgelegd; bij niet-naleving ervan wordt de dwangsom verbeurd.

Onderdeel E (artikel 2.15 Whc)

De verhoging van de maximaal op te leggen bestuurlijke boete is toegelicht onder punt 6 van het algemeen deel van deze toelichting. Dit maximum geldt voor alle bestuurlijke boetes die de Consumentenautoriteit krachtens deze wet kan opleggen.

Onderdeel F (artikelen 2.21 en 2.22 Whc)

De in deze artikelen opgenomen informatiefunctie en waarschuwingfunctie van de Consumentenautoriteit zijn toegelicht onder de punten 3 en 4 van het algemeen deel van deze toelichting.

Onderdelen H-K

In deze onderdelen wordt de doorwerking van de nieuwe bepalingen uit de Whc op de andere bevoegde autoriteiten geregeld. De nieuwe bevoegdheden worden van toepassing op de Stichting Autoriteit Financiële Markten; omdat de AFM voor een groot deel toezicht houdt op dezelfde bepalingen als de Consumentenautoriteit, maar dan beperkt tot financiële diensten of activiteiten, zijn die bevoegdheden ook voor de AFM een wenselijke aanvulling op haar bestaande bevoegdheden.

De minister van Economische Zaken,

-